

Kunnes kuolema meidät erottaa

Julkaistu 21.8.2020

Tapasin ex-poikaystäväni ollessani 17-vuotias, täyttämässä 18. Exäni oli minua neljä vuotta vanhempi. Ihastuin hänen vallattomaan luonteeseensa, ja kykyyn hivellä itsetuntoani erilaisilla kehuilla ja lahjoilla. Ennen kuin huomasinkaan, suhteemme syveni ja hän muutti luokseni asumaan.

Jo aikaisin huomasin hänellä olevan taipumusta mustasukkaisuuteen, ja puhuimme asiasta monesti. Muutin ystäväpiirini ja pukeutumistani, jottei hänellä olisi aihetta riidan aloitukseen. Pikkuhiljaa kuvaan tuli mukaan monenlainen alistaminen, nimitely ja kontrollointi. Huomasin, että mies valehteli usein tekemisistään, ja petti minua useamman kerran.

Ennen yhdessäoloamme mies kulutti alkoholia erittäin runsaasti, ja oli kokeillut huumeita useamman kerran. Suhteen alettua hän lopetti juomisen kokonaan. Kunnes kerran korkki aukesi, eikä sen jälkeen enää tahtonut mennä kiinni. Humalassa mies pahoinpiteli minua, löi, tukisti, tönä, ravisteli, heittäli tavaroilla ja nöyryytti minua esimerkiksi laittamalla minut talvipakkasella seisomaan alusvaatteisillaan ulos. Syy juomiseen oli aina muissa: työssä, perheessä, ja useimmiten minussa. Olin tehnyt hänen elämästään paskaa, ja puhuessani ongelman mahdollisuudesta olin lapsellinen idiootti, jonka tulisi herätä tähän elämään.

Monet kerrat annoin miehelle anteeksi. Välillä hän yritti korjata rikkomaansa lahjoilla, useimmiten kielsi kokonaan tekemänsä asiat. Ajan kuluessa juominen kiihtyi, ja mukaan alkoi tulla huumeita enenevässä määrin: kannabis, bentso, amfetamiini. Monet kerrat yritin puhua hänelle mahdollisuudesta mennä hoitoon, ja saada tukea. Pyysin, että hän katkoisi välit huumemaailmaan, ja menisi töihin. Niin, juodessa meni työpaikka alta, ja vuokranmaksurahat viinaan ja muihin päihteisiin. Sain aina vähintään raivot ja syyt päälleni, kasvotusten en enää asiasta uskaltanut lopuksi puhua, kun pelkäsin hänen reaktiotaan.

Tein eroa miehestä vuoden. Hain opiskelupaikan toiselta paikkakunnalta, ja hankkiuduin hoitosuhteeseen terapeutin ja psykiatrin kanssa. Sain diagnoosin vaikeasta masennuksesta ja traumaperäisestä stressihäiriöstä. Yöt olen saanut nukuttua lääkkeen avulla, päivät ovat olleet yhtä helvettiä ahdistuksen kanssa heräämisestä siihen, kun nukahtaa.

Vuoden järjesteltyäni asioita ja kerättyäni rohkeutta päätin suhteen. Nyt olen 20 vuotias, aloittamassa opiskelut uudella paikkakunnalla, ja yksin. Jokainen päivä on tuskaa selvitä suhteen aiheuttamien traumojen kanssa, ja samalla pitäisi rakentaa itsetunto palasista uudestaan. En tällä hetkellä pysty katsomaan itseäni peilistä itkemättä. Jokainen henkäys ottaa kipeää: traumojen aiheuttama kipu, itseinho ja luopumisen tuska yhdessä tekevät elämästä helvettiä.

Olen 20 vuotta, enkä pysty luottamaan ihmisiin. Yritän kuitenkin ajatella, että nyt olen uuden edessä, nollapisteessä. En enää joudu elämään keskellä päihdehelvettiä. Kukaan ei lyö, alista tai hauku minua enää.

Yritän päivä kerrallaan toipua, mutta kipu on edelleen kova. En ikinä tule asioita unohtamaan, mutta haluaisin oppia elämään asioiden kanssa. Ja ilman sinua.

Nimimerkki:

(ehjäksi) särkynyt

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/laheisten-tarinat/kunnes-kuolema-meidat-erottaa>